

اینجا تایباد است، دیار پاکان

قدر دانی بزرگان
شهرستان تایباد
از خدمات
آرش محمد پرست

آشنایی با دیدگاه‌های آرش محمد پرست، کشاورز نمونه و مدیر طلایی کشور

دانشنامه‌ای برای تایباد

تایباد
ای سرزمین مادری ام
تو را دوست می دارم
تو که نامت بلند
و آوازه ی صداقت
و مهربانی مردمانت
بر گستره ی ایران زمین
طنین انداز است.
تو که صدای دوتارت
جان می نواز و
نوای محرومیت
دل می گذارد.
تو را دوست می دارم.
زمین های بایرت
را می خراشم و در
آن بذر امید می کارم
تا به سهم خود
سبد سبد طراوت و
سرسبزی و زندگی را
به پدران و مادران و
فرزندان دیروز و امروز و
فردای این دیار هدیه کنم
چرا که به قدر
تمام روزهای زندگی ام
وام دار توام.

تایباد سخن می گوید، از همت مردان و زنانی که مانند او با پنجه های پینه بسته، خاک را خراشیدند و بذر امید و آینده را کاشتند تا فردای خود و فرزندان را زیباتر از امروز بسازند، دوتارهای تایباد دوهزار سال است که قصه ی مرز نشینی را حکایت می کند که در قاموسشان، بنای زندگی با ایمان و تلاش و صبر و امید ساخته می شود. وقتی دوتار می نواز و صدایی آشنا فریاد می زند که آیا در این شهر یکی هست که خاک را به هنر کیمیا کند؟ نه یک نفر، نه دو و سه و چهار و هزار نفر، که شهر پاسخ داد: آری یکی هست، آرش کیمیاگر. شاید این چند سطر و چند صفحه از تایباد و آرش محمد پرست پیامی باشد برای آنهایی که سالهاست زندگی خود را وقف آبادانی سرزمین مادری خود در هر گوشه از ایران زمین نموده اند، تا بدانند مردمان و مسئولین یک شهر تلاش آنها را می بینند و قدردان و دعاگوی آنها هستند. می دانند پیمودن این راه با آن همه مانع و تنگنا، کار آسانی نیست، می دانند که سرما و گرما و سیل و باد و خشکسالی و گاه و بیگاه نامهربانی ها، خستگی را بر تن می نشاند. اما در شهر یکی هست که با گنجینه ای از تجارب، اراده ای پولادین، همتی والا و عشق شور و انرژی آمده است تا بگوید: صدای موسیقی مقامی تایباد تا همیشه تاریخ، عظمت نام تایباد را به گوش جهان می رساند. آری تایباد نفس می کشد. اینجا مهد موسیقی و خربزه و هندوانه و عشق است و ایمان و امید. اینجا تایباد است، شهر پاکان، خاستگاه کار آفرینی جوان، موفق، متعهد و از طلایه داران کشاورزی شرق کشور، آرش محمد پرست. جوانی که در این جغرافیا و در دل خاک چه زیبا محصول می پروراند. تایباد خطه ای به رنگ کار و تلاش و مهربانی و بریده ای زرفام از بهشت خراسان است. شهری در همسایگی افغانستان، مهد خربزه، زیره سبز، زعفران و عرقیات و البته دیار موسیقی مقامی. از آن دور دست ها صدای پای می آید که صلابت و استواری و قصه ی پدرانی را که خطوط پررنگ و عمیق نقش بسته بر پیشانی و حکایت خلوت رزق حلال را روایت می کند. آرش محمد پرست جوانی است از همان سلاله پاک. اکنون یک شهر مانده است و هزاران جوان دلتنگ و دل بسته به زادگاه، امانا گیر فرسنگ هادورتر، در شهرهایی که در ظاهر همه رنگ است و نور و سرور، اما در گوشه و کنارش، مهاجرانش در بهتی غریب فرو رفته اند. در شهر دلنوازان، آرش قصه

